

Viktória Priadková, 14 rokov, Hriňová

PREKLIATA

Niekedy dávno, keď ešte mesiac nesvietil a slnko nehrialo, bolo jedno mestečko. Bývali tam poverčiví ľudia. Keď v tom meste mal niekto druhorodenú dcéru, automaticky sa stala prekliatou. Bola prekliata tak, že nesmela prehovoriť, lebo keby prehovorila, niekto by zomrel. Preto sa ľudia zbavovali druhorodených dcér. Všetky zomreli, až na jednu.

Jej mama ju dala do prúteného košíka a položila ju na vodu. Dlho plávala po vode. Po čase narazila na les. Uvideli ju tam babka s dedkom. Po čase z nej vyrástlo krásne dievča. Volalo sa Rebeka. Mala zlatisté vlasy až po plecia, modré oči ako to najčistejšie more a líčka ako ružička.

V jeden deň sa Rebeka vybrala do mesta. Bola to dlhá cesta, ale nakoniec tam prišla. Vykračovala si po meste a vtom zrazu narazila do chlapca, ktorý bol vysoký, oči mal hnedé ako dva oriešky a vlasy mal čierne ako havranie perie. Rebeka vytiahla z vrecka papierik a napísala tam: „Ahoj, prepáč, že som do teba narazila. Píšem ti tento papierik, lebo nehovorím.“

Od toho dňa sa s Borisom stali najlepšie priatelia. Každý deň sa stretávali v lese, ale jeden deň bol iný. Stretli sa s Borisom v lese ako každý deň. Rebeka mu naznačila, že sa chce prechádzať po lese a Boris súhlasil. Prechádzali sa po lese, odrazu sa Rebeka potkla o koreň a spadla priamo do špinavého a slizkého blata. Pozerala sa okolo seba, ale Borisa už nevidela. Začalo sa už stmievať. Rebeka sa nemohla postaviť. Úplne zabudla na kľatbu a začala kričať: „ Boris! Boris, kde si?“ Nikoho nevidela. Zrazu počula výkriky a uvidela ho. Boris sa skrúcal v bolesti a kričal.

Okolo neho sa urobila hustá hmla a začali húkať sovy. Pomaličky začal padať k zemi. Rebeka konečne vstala z blata a bežala za ním. Ale Boris už bol mŕtvy.

Rebeku ľudia zakliali a popravili ju.